

Politolog Iščenko: Co není v pořádku se speciální vojenské operací?

- CZ24 News | 6. října 2022

„Ve svém článku „[Stalingrad na Severním Doněcku](#)“, který 30. září zveřejnil server Ukraina.ru, jsem napsal: „Ztráta města bude i nyní pro Rusko těžkou porážkou, otevře AFU možnost další ofenzívy a přenesení bojových akcí na území LNR, ale nebude to katastrofa, která by se mohla stát, kdyby se AFU nechala nachytat při úderu na Liman u Balaklie a Izjum. Druhý den bylo město opuštěno a ruská společnost dostala nový záchvat hysterie,“ napsal známý politický analytik a publicista Russia Today Rostislav Iščenko v článku „Stažení z Limanu, problémy SVR a Kadyrovovo prohlášení“, zveřejněném na portálu [Ukraine.ru](#).

„Na rozdíl od domyšlivě mužných internetových propagandistů, kteří obviňují zmatenou veřejnost ze všech smrtelných hříchů, nepovažují tuto hysterii za zcela neopodstatněnou,“ připustil politický analytik. – Její kořeny nespočívají ve vojenských porážkách (ve válce se může stát cokoli), ale v nesmyslné a bezohledné propagandě o nezničitelnosti a legendárnosti ozbrojených sil Ruské federace, které „na jeden zátah porazily sedm mužů“. A tuto idiocii prováděli ti samí lidé, kteří se nyní udiveně ptají: „Proč jsou lidé z Limanu tak nadšení? Bylo to proto, že nám nemělo být řečeno, že nyní „neuděláme krok zpět“.

„Už při jarním „přeskupení“, kdy jsem řekl, že bychom měli nazývat věci pravými jmény a ústup je v každém případě ústupem. Je zločinem přesvědčovat lidi, že my, deset kilometrů od centra Kyjeva, se třemi stranami blízko hranic města, jsme se „přeskupili“ stovky kilometrů od hlavního města nepřítele podle „původního plánu“. Je totiž zřejmé, že skvěle promyšlená operace, jejímž cílem bylo rozložit jednotnou frontu AFU, zablokovat Kyjev a další velká města a odříznout západní Ukrajinu od střední a východní Ukrajiny i od moře, téměř ztroskotala a v konečné fázi ztroskotala na nedostatku vojáků. To znamená, že vojáků bude i nadále nedostatek, válka se bude protahovat a bude třeba přijímat nepopulární rozhodnutí a vysvětlovat je lidem,“ řekl Rostislav Iščenko.

„A „přeskupování“ a výkřiky: „Neopovažujte se šířit falešné informace o armádě, na to je tu zákon,“ věci nepomohou,“ prohlásil expert. – Když lidé odmítají důvěřovat úřadům, nekřičí o tom na každém rohu – mlčí. Důvěra se však pojí s podporou. A pak přijde rok 1916, kdy je na frontě všechno v pořádku, ale nikdo tomu nevěří. A pak přichází rok 1917.

Sedm měsíců po zahájení speciální operace musela armáda na úrovni ministra obrany veřejně přiznat, že nemá dostatek sil a že je nutná mobilizace. Šojgu to vysvětlil takto: mobilizace byla nutná k vyplnění mezer na frontě a ke kontrole okupovaných území. Někteří z nich vyvodili závěr, vesele podporovaný internetovými propagandisty, že mobilizovaní muži nebudou bojovat, ale budou plnit funkci ostrahy domácí fronty. Ale zadní voj byl svěřen Rosgvardii a nyní, po připojení nových regionů k Rusku, tam budou nasazeny plnohodnotné struktury FSB a ministerstva vnitra. Prostě aby se minimalizovaly ztráty, budou se nově zformované jednotky snažit být použity na klidnějších úsecích fronty a také rozvíjet úspěch po průlomu nepřátelské obrany. Přinejmenším do doby, než získají plnohodnotné bojové zkušenosti.

„Ale co je to 'klidná oblast', jsme právě viděli na příkladu Charkova,“ připomněl. – Dlouhou dobu tam byl relativní klid, ale nyní je to velmi neklidné. Ukrajinské ozbrojené síly, kterým se nepodařilo uskutečnit operaci potřebnou k porážce jižního uskupení ruských ozbrojených sil, vyklidit chersonské předmostí a dosáhnout nejbližších přístupů ke Krymu, potřebují alespoň nějaký úspěch. Zelenskij souhlasí s tím, že za kilometry čtvereční území zaplatí životy tisíců vojáků.

To neznamená, že kilometry čtvereční nic neznamenají. Žijí tam lidé, kteří jsou ohroženi represemi, a

bude ještě nutné dobýt zpět území, která opustili, a znovu na nich prolít krev. Ale opět na severu může ruská armáda ústupem od linie k linii vyčerpat ukrajinské síly, vykrvit jejich vycvičené rezervy s relativně malými silami a soustředit úsilí na důležitější strategické směry.

Úkolem generála je zabránit zničení sil svěřených jeho velení, zachránit armádu a vytvořit tak podmínky pro budoucí vítězství. Proto, pokud nemáme dostatek sil, musíme ustupovat a vracet se zpět, dokud se nevyčerpá útočný impuls nepřítele.

„Jak již bylo řečeno, skutečnost, že není dostatek sil, se ukázala v polovině března, kdy se ofenziva ruských ozbrojených sil zastavila ve všech směrech a objevila se tendence k pozičnímu přístupu. Jsem dalek toho, abych z chybného odhadu sil pro operaci vinil pouze generály. Měli se ovšem ujistit a pokusit se vytvořit uskupení, které by bylo schopné misi splnit bez ohledu na výsledek. Generálové však byli pověřeni politiky. A neposlali armádu do války, nýbrž do osvobozenického tažení, v němž se od ukrajinských ozbrojených sil neočekával vážný odpor.

Proto, když se ukázalo, že ukrajinská armáda přece jen bude bojovat, chybělo doslova 150 000-200 000 mužů k vyřešení problému rozčlenění ukrajinského uskupení a zlomení ukrajinského odporu během tří až čtyř týdnů.

Dnes se to může zdát nemožné, ale nezapomeňte, že během prvních deseti dnů bojů ruská armáda obsadila asi třetinu území Ukrajiny; Kyjev byl vzdálen jen asi čtyřicet kilometrů na pravém břehu a třicet kilometrů na levém; Nikolajev byl částečně blokován; na jihu se ruská armáda blížila k Pervomajsku a postupovala směrem k Vozněsensku, odkud se otevírala cesta na Uman (který ovládal hlavní křižovatky ze severu na jih a ze západu na východ) a dosahoval nejbližších přístupů ke Krivoj Rogu, klíčovému městu v týlu Záporoží a Dněpropetrovska, s jehož pádem se blokáda přechodů v Záporoží, Dněpropetrovska a Kremenčuku stala téměř nevyhnutelnou. Ve všech těchto směrech chybělo k úplnému úspěchu několik desítek kilometrů a několik desítek tisíc vojáků,“ řekl s lítostí Rostislav Iščenko.

„Bylo možné je najít? Ano,“ je přesvědčen. – Celkový počet pozemních vojsk, výsadkových jednotek, speciálních sil, námořní pěchoty a dalších jednotek, které mohly být použity pro pozemní operaci, přesáhl 300 000 a dosáhl přibližně 340 000-350 000. Pokud by byly odhaleny všechny ostatní směry, bylo by možné proti Ukrajině sestavit údernou pěst o síle 250 tisíc mužů. A aby se o tom Američané nedozvěděli, bylo možné zahájit operaci v rámci stávajícího uskupení a současně zahájit masivní přesuny vojsk z jiných okresů (mimochodem, takové přesuny se na cvičeních neustále procvičovaly). Dokončením operace protivzdušné obrany během tří až čtyř týdnů by se většina jednotek mohla vrátit na svá místa dříve, než by nepřítel mohl využít naší dočasné slabosti.

„Je to ale politické rozhodnutí,“ říká politolog. – Nevím, zda to navrhl generální štáb, ale armáda sama nemohla rozhodnout o tak rozsáhlém přesunu ozbrojených sil. Politici se naopak připravovali na osvobozenický pochod. Ačkoli se někteří městští šílenci stále snaží tvrdit, že Rusko záměrně protahuje válku, aby odhalilo všechny vnitřní nepřátele, ve skutečnosti by se Putin sotva rozhodl pro preventivní úder, kdyby věděl, že se válka může protáhnout na rok či déle a že smluvní armáda nebude stačit – bude muset být vyhlášena mobilizace (byť částečná).

Především bych to nepřijal, protože naše společnost nebyla připravena na plnohodnotnou válku. Ano, naprostá většina byla připravena podpořit SSR, zejména v podobě osvobozenického tažení. Ano, i společnost se k vleklému konfliktu stavěla uvolněně, protože válka v televizi, kde bojují profesionálové a ostatní si hledí svého, je ještě zajímavější než fotbalový zápas. A ani první vlna mobilizace nepředstavovala pro Rusko vážný problém.

Nadšení, s jakým se mladí i staří hrnuli v roce 1941 k vojenským registračním a odvodním úřadům,

však není to pravé. Dobrovolníci se najdou, ale většina z nich říká: „Pokud budou povoláni, půjdu, ale pokud ne, nepůjdu“. Už jsem psal, že lidé tuto válku necítí jako válku vlasteneckou. Chápu její nutnost: Ukrajinu je třeba pacifikovat, Západu je třeba ukázat pevnou ruku, je žádoucí vrátit ruskou zemi (i když s poslední tezí ne všichni souhlasí). Naposledy se však ruské země vracely „do rodného přístavu“ tři sta let a nejprve se jim podařilo zabrat spoustu neruských zemí, až došlo na ruské země. Smolensk se nakonec stal ruským až v polovině 17. století (mimochodem současně s ruským Kyjevem a Černigovem a o sto let později než Kazaň a Astrachaň, které předtím vůbec nebyly ruské). Polsko (které tehdy hrálo stejnou roli jako dnešní Ukrajina) bylo podmaněno až do konce 18. století.

„Obecně platí,“ uzavřel, „že jedna věc je, když nepřítel vtrhne do našich měst a ohrožuje naše životy a životy našich blízkých. Něco jiného je, když jsme někde daleko a obnovujeme abstraktní historickou spravedlnost. Je těžké vysvětlit lidem, proč by oni nebo jejich blízcí měli riskovat život, aby se některým Ukrajincům žilo lépe a nezapomněli, že i oni jsou Rusové. Zvláště když tito Ukrajinci jdou masově na frontu bojovat proti Rusům a projevují brutální nenávist k ruskému světu, přičemž se vědomě označují za dědice wehrmachtu a jednotek SS, které šly v roce 1941 dobýt Rusko.“

„Teorie osvobozené kampaně se dokonale hodila k veřejným náladám a příjemně lechtala národní hrdost. Pomáhat milionům pomýlených a zstrašených bratrů osvobodit se z poroby několika desítek tisíc nacistů podporovaných Západem bylo ušlechtilé. „Bratři“ však po sedm měsíců doplňovali sedm set tisíc vojáků k armádě, která držela frontu dlouhou dva tisíce kilometrů. Nacistů je nečekaně mnoho, odbojářů příliš málo. A Rusové začínají pochybovat, zda má tato hra smysl – vlastní půdy mají dost, násilím nedostanete, co chcete. Hrozba ze strany USA a NATO se běžnému člověku zdá velmi vzdálená a je úspěšně odvrácena silným jaderným arzenálem.“

Všichni se zřejmě shodují na tom, že Rusko, které vstoupilo do války, nemůže opustit Ukrajinu bez vítězství, ale představy o parametrech tohoto vítězství a způsobech jeho dosažení se liší,“ poznamenal expert. – Někdo sní o obnovení západní hranice z roku 1991, někdo souhlasí s hranicí podle Říšské mírové smlouvy z roku 1921 a někdo říká, že stačí, co už bylo zabráno, a zbytek prostě přehodit jadernými bombami: Američané nebudou vytvářet své základny v radioaktivní poušti a je nepohodlné začít třetí světovou válku kvůli Ukrajině. Nevěnují pozornost skutečnosti, že třetí světová válka již probíhá a agrese USA proti naší zemi má stále zjevnější vojenský charakter.

„Právě tato rozdílnost názorů, rozdílnost prahu bolesti ve vztahu k SSR je problémem, který omezuje ruské politiky,“ říká bez obalu. – Nevím, kolik lidí přesně uteklo po vyhlášení mobilizace. Někteří hovoří o statisících. Údaje o délce zácpy na hranicích, které uvádějí očití svědci, zároveň potvrzují útěk několika tisíc, možná několika desítek tisíc lidí. Ať už je číslo jakékoliv, důležitý je fakt, že se let uskutečnil. Jedná se o lidi, kteří původně podporovali SVO nebo zůstali neutrální. V únoru nekandidovali „na protest“.

Přesně z toho je obviňují Evropané, kteří nechtějí tento příliv uprchlíků přijmout. Jejich psychika selhala teprve nyní, když skončila válka v televizi a objevila se vyhlídka, že se sami ocitnou v první linii.

Ale ti psychicky labilnější utekli. Mnozí zůstali a změnili svůj postoj k SVO z mírně neutrálního na mírně negativní. Netvoří sice většinu společnosti, ale jejich podíl je již dostatečně vysoký na to, aby se v cizím prostředí necítily úplně osamoceni. Začínají aktivně vyjadřovat svůj postoj“.

„Náš zaměstnanec měl příbuzné v chersonské delegaci, která přijela na podpis dokumentů o připojení nových území k Rusku. Po podpisu s nimi a se zbytkem delegace hovořila před hotelem v centru Moskvy, kde byli nyní noví Rusové ubytováni. Během půl hodiny k nim přišli dva lidé, aby vyjádřili svůj nesouhlas. Jeden z nich byl zjevně člověk z okraje společnosti, ale druhý byl dobře situovaný muž z vyšší střední třídy. Oba se domnívali, že Rusko nepotřebuje problémy spojené s

přijetím nových území.

Poznámka pro sebe: centrum Moskvy, oslava události, která právě proběhla. Dva lidé, kteří se náhodou ocitli vedle chersonské delegace, se nestyděli a nebáli, zřejmě cítili, že nejsou jediní, a považovali za možné, taktní a korektní, vyjádřit svůj negativní postoj. A kolik jich mlčelo?“ – ptá se politolog.

„Právě tuto skutečnost – počátek váhání ve společnosti – Kadyrov vycítil a to se odrazilo v jeho prohlášení,“ domnívá se. – Zdálo by se to paradoxní: v dubnu ruská armáda opouští polovinu území, které obsadila, Kadyrov je se vším spokojen a slibuje velké úspěchy v blízké budoucnosti. Neuplynul ani měsíc od chvíle, kdy ruská armáda opustila pevné území v Charkovské oblasti bez odporu, a Kadyrov nadále projevuje naprostý klid. Po těžkých bojích, které trvaly asi dva týdny, ruské jednotky opouštějí Liman. Je vidět, že se tak stalo na základě rozhodnutí velitelů. Zálohy byly vrženy do boje, aby prorazily koridor k obklíčené posádce a dostaly ji z města, což znamenalo, že velení nehodlalo spálit své síly v protiútok.

Pokud velitel skupiny, generál, přijal takové rozhodnutí na vlastní odpovědnost – dobře udělal, jde mu o záchranu vojáků, ne o jeho kariéru. Pokud bylo rozhodnutí sankcionováno na vyšší úrovni, jaké stížnosti jsou proti generálovi? Mimochodem, Kadyrov ve svém prohlášení uvedl, že si stěžoval náčelníkovi generálního štábu na nesprávné velení na základě informací získaných od velitelů čečenských jednotek bojujících na frontě a generál Gerasimov s ním nesouhlasil. To znamená, že vedení ministerstva obrany (náčelník generálního štábu – první náměstek ministra – je druhou osobou ve vojenské hierarchii a na rozdíl od vrchního velitele a ministra obrany je profesionálním vojákem) považuje velení v charkovském sektoru za adekvátní.

Rostislav Iščenko připomněl, že „stížnosti na špatnou logistiku, na problémy s komunikací, na nedostatek správného počtu bezpilotních letounů se objevují od začátku SAF. Některé problémy se podařilo vyřešit, ale problém komunikace zmiňuje Kadyrov ve svém aktuálním prohlášení, i když se samozřejmě neobjevil dnes a ne jen na jednom místě na frontě – problém je systémový.

„Jak jsem již mnohokrát napsal, včetně tohoto článku, chyba v odhadu schopností nepřítele a sil potřebných pro operaci se stala již ve fázi přípravy, což učinilo všechny problémy, které následovaly, nevyhnutelnými,“ zdůraznil. – Nejde však jen o vojenskou chybu, ale o chybu politickou a vojenskou. Chybné hodnocení měla provést většina agentur, jinak by v případě, že by se údaje různých struktur od sebe vážně lišily, vedení země nepřijalo rozhodnutí o provedení protivzdušné obrany. Je nepřípustné zahájit takovou akci, pokud existuje sebemenší pochybnost o správnosti hodnocení situace a schopností nepřítele.

Rostislav Iščenko se podivil: „Proč Kadyrov mluví právě teď a tak tvrdě? Vždyť ve skutečnosti je vina za opuštění Limanu svalována nejen na velení charkovského uskupení, ale také na náčelníka generálního štábu, který nedbal varování čečenského vůdce. A ve vojenské hierarchii jsou nad Gerasimovem pouze Šojgu a Putin. Jinými slovy, kritika se dostala až na nejvyšší vojenskou a státní úroveň.

Ramzan Achmatovič je muž a vůdce východní, navíc horské tradice. Je to velmi zkušený vůdce. Tato tradice předpokládá, že představitel moci má takové vyladění, které mu umožňuje vycítit jakoukoli změnu veřejného mínění bez průzkumů veřejného mínění. Jinak by nebylo možné udržet rovnováhu mezi jednotlivými typy, jejichž starší bdí nad tím, aby byli všichni stejně ctěni, a které po staletí pojí přátelství i nepřátelství (až po krevní mstu) mezi sebou i se sousedními národy.

Ramzan Kadyrov je vynikajícím ukazatelem, který odráží postavení společnosti v určitém předstihu. Putin naopak reaguje na změny veřejného mínění se zpožděním a určité kroky podniká až ve chvíli,

kdy se bez nich zcela obejde.

„Tento rozdíl je opět způsoben rozdílností vládnoucích kultur. Východní systém předpokládá, že vezírova hlava musí být předhozena lidu dříve, než začne otevřeně reptat, jinak může být pozdě. Funguje proaktivně. Proto tolik ministrů a pašů v Osmanské říši ukončilo svou kariéru současně s životem. Naše tradice vládnutí (jejímž ideálním představitelem je Putin, neméně rafinovaný než Kadyrov, který vycítí jak samotnou poptávku veřejnosti, tak okamžik, kdy se rovnováha sil rozpadá a je třeba učinit jasné rozhodnutí) předpokládá, že veřejný kompromis a politický manévr musí být zachován až do samého konce. Konečné rozhodnutí se přijímá, až když jsou všechny cesty uzavřeny – zbývá jen jedna možnost,“ píše politický analytik.

„Kadyrov svým ostrým prohlášením vysílá Putinovi signál: ve společnosti začíná tektonický posun. Potřebujeme, aby šéfové armády ospravedlnili svá selhání. Tím, že kritiku povýšil na úroveň náčelníka generálního štábu, dává najevo, že čas na rozhodnutí se krátí a v dalším kole může veřejnost začít klást otázky dokonce ne Šojguovi, ale samotnému Putinovi.

Kromě toho nesmíme zapomínat, že Kadyrov učinil své prohlášení poté, co se zúčastnil podpisu dokumentů o vstupu nových regionů do Ruska. Slavnostní ceremoniál se konal v Kremlu a zúčastnila se ho celá špička ruské vlády. Ramzan Achmatovič měl neomezenou možnost synchronizovat své hodiny s vlivnými politiky na federální úrovni a uvědomit si, že mnozí z nich dospěli k podobným závěrům. To znamená, že Putin již přinejmenším naznačil, že je žádoucí provést čistku na ministerstvu obrany (mimochodem, někteří z nich již byli vyčištěni).

Znamená to, že čistky na MO dosáhnou nové úrovně a zasáhnou i nejvyšší vedení? Pokud se nestane něco mimořádného, myslím, že se Putin zatím bude snažit nepodnikat žádné drastické kroky.

Připomeňme, že Šojgu a Gerasimov ho nedávno přesvědčili, aby provedl částečnou mobilizaci. Samozřejmě jsem nebyl přítomen jejich rozhovoru, ale chápu, že podpisu dekretu mohli dosáhnout pouze slibem rychlého a vítězného konce války,“ naznačil expert.

„Všechny nedávné akce ruských ozbrojených sil, od opuštění Charkova po kapitulaci Limanu, zapadají do koncepce přípravy rozsáhlé útočné operace,“ řekl. – Zálohy, které AFU připravila v létě, se snaží zničit, aniž by do boje zapojila své vlastní. Mobilizovaní se hlavně, kromě těch, kteří byli vysláni posílit bojové jednotky, tvrdě připravují. Zřejmě se budou opravdu snažit být cvičeni na víceméně klidných úsecích fronty, aby se dosáhlo minimálního ostřelování jednotek na jedné straně a minimalizace ztrát na straně druhé. Od konce listopadu do konce ledna můžeme očekávat rozsáhlou ofenzívu ruských vojsk s rozhodujícími cíli.

Cíle:

1. Maximálně se jim podaří to, co se jim nepodařilo v únoru až březnu 2022, a během jedné krátké operace zcela zlomit odpor ukrajinské armády.
2. Minimálně je třeba získat kontrolu nad dalšími čtyřmi až pěti oblastmi na jihovýchodě, než dojde k další dočasné stabilizaci frontové linie. To by Kyjev připravilo o podstatnou část mobilizačních zdrojů a většinu přežívajících průmyslových podniků, zhoršilo by to strategickou pozici AFU a podlomilo morálku ukrajinské armády, což by rozptýlilo veškeré iluze o možnosti porazit Rusko a učinilo porážku Ukrajiny nevyhnutelnou.

„Výpočet počtu vojáků potřebných pro operaci, její plán, příprava atd. leží na vedení MO a generálního štábu,“ zdůraznil Rostislav Iščenko. – Určují počet mobilizovaných vojáků potřebných k zajištění úspěchu. Pokud budou chtít vyměnit některé velitele skupin, bude jim vyhověno. Hromadnou výměnu vedoucích pracovníků v MO v předvečer ofenzívy je však vhodné provést pouze

v případě, že neschopnost současného vedení zajistit úspěch bude naprosto jistá. Bez testování na bojišti je to nepravděpodobné.

To znamená, že ofenzíva je poslední šancí současného vojenského vedení. Pokud se to podaří, společnost vše odpustí a zapomene, což znamená, že otázka rezignace se stane bezpředmětnou. Pokud se to nepodaří, samotné rezignace pravděpodobně nebudou stačit a společnost uspokojí až podrobné vyšetřování příčin selhání a trestní řízení.

„Má armáda dostatek sil a prostředků k vítězství? – ptá se. – S mobilizovaným kontingentem je jich dostatek. Nerozhoduje však ani tak počet vojáků, jako spíše schopnosti velitelů. Proč nejmenovat jiné generály? Protože i generálové se učí bojovat na základě vlastních chyb a za tyto chyby platí lidskými životy.

Ne náhodou měl Suvorov v oblibě přísloví: „Za jednoho poraženého dávají dva neporažené“. Zkušenosti z války jsou skvělá věc. Málokdo se narodí jako geniální stratég, ale nabyté zkušenosti ho vyvarují dětinských chyb. Nový generál musí znovu získat zkušenosti svého předchůdce (jsou nepřenosné spolu s funkcí). A to znamená nové životy vojáků. A koneckonců, nový velitel je jmenován do operace připravený jiným velitelem jen v krajním případě (pokud byl jeho předchůdce zabit nebo je z jiného důvodu neschopen funkce). Jinak by v případě porážky nemohl být volán k odpovědnosti. Řekne, že operaci neplánoval, nepřipravoval, že plány a přípravy byly tak nechutné, že on osobně nemohl operaci zachránit. Proto ať operaci provede ten, kdo ji připravil – nebude mít komu co vyčítat.

„V Kadyrovově prohlášení je ještě jeden důležitý detail, který souvisí s postojem veřejnosti k EZS. Řekl, že jaderné zbraně by měly být použity na frontě. To znamená, že podle pocitu značné části ruské elity by v případě neúspěchu další ofenzívy společnost raději souhlasila s vymazáním Ukrajiny z mapy světa pomocí zbraní hromadného ničení, a to i s rizikem jaderné války, než aby schválila další vlnu mobilizace.

Lidé milují vítězství. Vlna vítězství vyvolává vzestup vlastenectví a s ním i příliv dobrovolníků do řad vítězné armády. Pokud není vítězství a nepřítel je daleko, lidé dávají přednost jadernému arzenálu, který za ně bojuje. To mimo jiné znamená, že mnozí Rusové už nepovažují Ukrajinu za dočasně odpadlou součást ruského světa, ale za existenčního nepřitele, kterého je dobré zničit všemi prostředky. Ramzan Achmatovič vycítí změnu nálad a odvysílá tuto informaci nahoru.

Celkově lze říci, že zima 2022/23 rozhodne o mnohém, ne-li o všem na tomto světě. To se týká i osudu samotného světa. Úspěch nadcházející ruské ofenzívy již nezávisí na osudu jednotlivých politiků a generálů, ale na osudu civilizace. Vítězství je potřeba jako vzduch. Možná o tom Kadyrov mluví příliš tvrdě, ale říká to tak, jak to umí. Někdo to říct musí,“ uzavírá Rostislav Iščenko.

Poznámka:

Domnívám se, že neúspěch SVO a následné hledání viníků opomíjí jeden důležitý fakt. Plán byl připraven dobře a mohl být úspěšný, ale Rusové nepočítali s **obrovskou mega-podporou** Západu Ukrajině, a to všemi možnými i nemožnými prostředky. Od neomezených dodávek špičkových zbraní, přes logistickou podporu, satelitů, nasazení západních dobrovolníků a vojenských expertů a velitelů přímo v poli, školení ukrajinských nacistů ve školicích centrech Západu, finanční pomoci, hospodářské pomoci a – to je důležité – psychologické pomoci. K tomu na druhé straně obrovské množství sankcí proti Rusku a nenávistná PR, jakou svět do té doby nezažil. Sepsuli je tak, že by si od nich pes kůrku nevzal. To hodně oslabuje morálku Rusů.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: zvedavec.news

[ZDROJ](#)